Legea ascensiunii limitate

On Mai 25, 2010

Orice ascensiune are o limită. Cel care nu-și cunoaște limita ascensiunii sale, se va prăbuși.

Omul cel mai puternic e întotdeauna omul stăpânit de un singur gând, căci toată forța pe care o posedă, energia, inteligența și voința, sunt folosite numai și numai într-o singură direcție pe care o urmează cu sfințenie.

Qin Shi Huang a fost un astfel de om. Încă de la vârsta de 13 ani, când a urcat pe tron, el a avut o singură ambiție: să aducă glorie regatului său și să unifice China. La vârsta de 29 de ani a hotărât să-și pună planul în aplicare, obsesia lui de-o viață, să devină conducătorul absolut. Nu putea face acest lucru decât pe calea armelor. Regat după regat, armatele lui au nimicit totul în calea lor. Nimeni nu s-a putut împotrivi voinței sale puternice. Iar cine a încercat să se împotrivească a avut parte de o soartă groaznică.

Leadership: Îți faci remarcată latura valorică a personalității tale după constatarea că cel care are o putere peste măsură de mare, simte continuu nevoia să și-o sporească?

În anul 221 I.C. Qin Shi Huang ajunge stăpânul absolut al Chinei. Puterea sa pare nelimitată. Este stăpân peste milioane de oameni. Este împărat a Toate, până la Ceruri. Dar cel care are o putere peste măsură de mare, simte continuu nevoia să și-o sporească. Qin Shi Huang nu se poate mulțumi doar cu ce are, cu puterea pământeană, ci ca orice om avid de putere el vrea mai mult, întotdeauna mai mult. Şi ce poate fi mai mult, mai de preț, mai presus de orice decât o putere căreia să nu-i poată rezista chiar nimeni: puterea de a fi nemuritor? Ca împărat, el simte că are dreptul la puterile și nemurirea zeilor.

Prin urmare doar unui singur dușman mai trebuie să-i facă față, dar un dușman de care se teme mai mult decât orice: moartea însăși. Are prea multe de făcut într-o singură viață, de ce să și-o piardă la fel ca ceilalți muritori? Așa că pornește o amplă campanie în căutarea secretului vieții veșnice. Pentru că e hotărât să cheltuiască oricât ca să păcălească moartea investește averi în tot felul de alchimiști din toate colțurile imperiului, care mai de care mai sofisticați, cu diverse rețete proprii, care îi promit elixirul vieții alături de alte vrăji dincolo de limitele imaginației, menite să-i redea nemurirea.

Leadership: Ești în măsură să te constitui drept parte a unei înțelegeri plasată într-un context de vinovăție, ghidându-te după premisa că cel ce posedă ceva este întotdeauna bântuit de teama să nu piardă ce posedă?

Un singur gând îl macină pe împărat: leacul dătător de viață, fluidul fermecat care-l poate face nemuritor. Nu se mai poate gândi la altceva, nu mai poate spera la altceva. Ani de zile stăruie în căutarea lui. Dar starea lui de sănătate începe să se agraveze din cauza stresului, a supărării, a grijilor care-l frământă neîncetat, și cu toate licorile primite de la așa zișii alchimiști, nimic nu îi poate opri îmbătrânirea.

Întocmai ca un bolnav aflat pe patul de moarte, a cărui stare de sănătate devine tot mai precară, împăratul, obosit psihic, mai speră totuși la o minune. Orice boală, orice durere, orice suferință se poate vindeca dacă găsește la timp elixirul !

Leadership: Te sprijini în lupta cu destinul propriei opere după argumentul că atunci când

începi să cazi într-o fântână, n-ai cum să te mai întorci?

O ultimă șansă de salvare mai are bolnavul aflat în ultima fază a bolii. Unul dintre alchimiștii care se înfățișează la împărat, sau poate chiar unul din doctorii săi, îi dă un lichid misterios care sigur îl poate vindeca: mercurul (o substanță foarte toxică). Câteva grame administrate cu grijă îi pot garanta pacientului nemurirea. Așa că împăratul, nerăbdător, plin de speranță, înghite câteva astfel de pilule conținând fluidul menit să-l facă nemuritor. Şi, în mod ironic, moare.

Opera unui lider nu se construiește pe estimarea vulnerabilității forțelor proprii în fața drumului pe care și-l făurește singur, ci pe fondul modificării conștiinței de sine care afectează asumarea rolului său în societate. Încă o dată se adeverește vorba „de ce te temi, de aia nu scapi". Nu te poți lupta cu destinul. Te va ajunge din urmă, orice ai face. În fața morții de neînlăturat deseori oamenii se amăgesc cu cele mai imposibile gânduri și speranțe, dar la fel cum nimeni nu poate împiedica noaptea să coboare, niciun om nu poate fugi din fața destinului implacabil.

Leadership: Care este limita până la care poți accede prin mijloacele acceptate de putere și glorie, luând în considerare varianta unei imagini de sine care nu urmează alte criterii decât cele de "valoare dusă la superlativ" ?

Strateg strălucit, ambițios până la capăt, Qin Shi Huang a cucerit toată China care îi poartă și azi numele. În inima lui a zăcut o dorință de viață ieșită din comun, amplificată de o imensă dorință de putere și de glorie, pe care a dorit să și le satisfacă la nesfârșit. Însă după atâtea cuceriri, el a căzut într-o adâncă stare de depresie. Căci atunci când un om posedă ceva foarte prețios este întotdeauna bântuit de teama să nu piardă ce posedă. Şi nimic nu rămâne mai trist pentru un astfel de om decât simțământul că moartea îl va despărți de visele sale.

De-a lungul vieții sale împăratul a obținut tot ceea ce a vrut, putere și bogății și glorie. Dar toate acestea nu l-au făcut mai liber, ci dimpotrivă, l-au încătușat. El a devenit prizonierul neputinței sale de a obține și mai mult decât putea avea - la fel ca un alpinist care după multe osteneli ajunge în vârful celui mai înalt munte și, absorbit de priveliștea nemaipomenită ce i se înfățișează în fața ochilor nu mai vrea să coboare, ci să se înalțe și mai sus. Dar mai sus nu se poate ! Ori împăratul, încercând să atingă nemurirea a vrut să depășească limitele omenești, ceea ce nu este posibil, iar *„ elixirele vieții veșnice "* nu au făcut altceva decât să-i grăbească prăbușirea. Așa este, când o dorință puternică îl orbește pe un om, nimeni nu-i mai poate deschide ochii.

Orice urcuș își are coborâșul său, asta e ceea ce n-a vrut să accepte cu niciun chip împăratul Qin Shi Huang. Din momentul în care a început să se hrănească cu iluzia că poate păcăli destinul, înverșunându-se să trăiască veșnic, totul s-a schimbat. Iar drumul spre eșec a fost tot mai scurt.

Limita până la care poți accede prin mijloacele acceptate de putere și glorie este dată de punctul în care se întâlnesc conștiința unei căderi de la înălțime și acceptarea unei realități care există dincolo de ceea ce crezi tu că este realitatea.

Concluzie: Orice om își are limitele sale. Iar orice om inteligent își cunoaște limitele, iar atunci când realizează că a atins limita maximă, se mulțumește cu ce a obținut. A tânji și a acționa pentru a depăși niște limite posibile nu va atrage beneficii ci va determina declinul său rapid, și chiar prăbușirea.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-ascensiunii-limitate.html